“Artistes com Pere Noguera podrien ser perfectament al Pompidou”

El col·leccionista holandès, expert en art català d’avantguarda, ha obert galeria al barri vell de Girona, des d’on reivindica una generació que considera que no ha estat prou reconeguda

Richard Vanderaa aposta per Girona per donar a con ixer l vantguarda catalana menys coneguda Foto: QUIM PUIG.

Tothom té una primera vegada. La de Richard Vanderaa va ser quan tenia poc més de sis anys i la mare el va portar al Jardin d’émailque Jean Dubuffet havia concebut per al Museu Kröller Müller, a Otterlo. Aquella barreja de fascinació i desconcert davant de l’art ja no l’abandonaria mai més. Ha passat per tota mena d’oficis, des de repartidor i cambrer fins a fotògraf per a l’OTAN, però finalment s’ha pogut dedicar a la seva passió: l’art d’avantguarda de la segona meitat del segle XX, sobretot català. Aquest gener ha obert galeria a Girona.La galeria Richard Vanderaa es proposa en certa manera rescatar una generació de l’oblit?És la idea. És una generació no prou coneguda, i val molt la pena recuperar artistes històrics que han quedat arraconats i posar èmfasi en aquells que, havent triomfat fora d’aquí, encara no han rebut el reconeixement que es mereixen al seu propi país.Es refereix a artistes com l’olotí Joan Puig Manera, que ja va reivindicar des de Jecsalis, la seva anterior galeria de Sant Feliu de Guíxols?Puig Manera és un cas paradigmàtic. Al París dels anys seixanta, quan ell hi vivia, era un dels artistes europeus més cotitzats, i aquí continuava sent un desconegut. En el camp de l’art cinètic, va passar el mateix amb Alberto Fabra. Això és molt típic dels catalans: si és de casa, no deu ser gaire bo. El problema principal, però, és que aquí hi ha un buit cultural de quaranta anys, a causa del franquisme, però tot i això en van sortir coses molt interessants, encara que amb retard respecte als altres països del voltant.Què és el que l’interessa dels artistes catalans?La qualitat! Hi ha els grans noms, és clar: Miró, Picasso i Dalí, però cap d’ells s’entendria sense aquests altres artistes molt menys coneguts dels quals parteix tot el seu món. Hi ha un malentès important en el món de l’art: la creació d’avantguarda en la postguerra neix a Catalunya, però és a París on la van saber vendre. Fixa’t que l’Escola de París dels anys cinquanta i seixanta la formen principalment catalans i espanyols.Quina és la línia expositiva que vol transmetre a la galeria?El meu interès ha girat sempre al voltant de l’art geomètric i cinètic, però cada vegada m’atrau més l’art conceptual. Hi ha coses formidables! Fixa’t si no en Pere Noguera. Subscric del tot allò que en una ocasió va dir-ne Esther Xargay: qualsevol obra seva podria ser perfectament al Pompidou.I per què no hi és?Perquè falta que la gent, cadascú de manera individual, prengui consciència que també participa de la cultura del seu país, que té alguna cosa a dir-hi i no ha de deixar-ho tot en mans dels polítics. Si tothom s’hi comprometés, potser sabríem distingir millor el que val la pena del que no, tindríem un sentit crític més vigilant.Com és que l’atrau tant Catalunya?La meva parella és d’aquí, de Sant Feliu. Però a més crec que Holanda s’hi assembla molt, a Catalunya. També és un país petit al costat d’un país gran. Si Alemanya hagués guanyat la guerra, estic segur que seríem una província de l’imperi.Ha inaugurat la galeria amb una exposició de Kitaj, un dels artistes que més aprecia.M’encanta Kitaj! Per més conegut que sigui, no és al lloc que li correspon. La meva primera exposició va ser d’ell, el 2008 a Santa Cristina d’Aro, i perquè s’havia frustrat el projecte de fer-la a La Pedrera.Quins altres artistes exposarà?Tinc previst continuar amb Piet Mondrian, prou reconegut internacionalment però amb poca visibilitat a Girona; Joan Claret, molt

menys conegut però molt bo, i Puig Manera. No n'avanço més per no aixecar la llebre...Abans m'ha comentat que va fer de fotògraf per a l'OTAN. Com m'ho explica, això?Jo vaig estudiar periodisme, perquè m'interessava molt la fotografia, i el 1994, quan em van cridar per fer la mili, em van destinar al servei de premsa de l'exèrcit, a la base holandesa de l'OTAN que hi havia a Alemanya, a prop d'Hamburg. Encara hi havia bases dels països que se l'havien repartida després de la Segona Guerra Mundial.Però va deixar la fotografia per decantar-se pel galerisme.L'art sempre ha estat present a la meva vida. De ben petit, la mare, que estava boja per Van Gogh, sempre em portava a visitar museus, i va ser llavors quan vaig rebre el xoc de trobar-me dins del jardí escultòric de Dubuffet. 'Què coi és això?', em preguntava tota l'estona, i bé, crec que continuo fent-me la mateixa pregunta, i que aprecio els artistes que m'ajuden a fer-me-la, gent com Kitaj, Alberto Fabra, Faixó, Jaume Xifra, Teo Asensio, Manuel Salamanca o Manuel Luque.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 30-01-2018 Pàgina 52

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1330361-artistes-com-pere-noguera-podrien-ser-perfectament-al-pompidou.html